

PROLOGS

Vējš traucās pāri kailajam tīrelim, nesot līdzī lietus šaltis. Asā zāle bija pievilgusi, un ūdens līmenis strautā bija strauji cēlies, izveidojot platu lāmu; lietus lāsēm krītot, tajā veidojās burbuļi.

Lāmas malā tupēja āpsene, neliekoties ne zinis par auksto vēju un lietu. Viņa ilgi lūkojās ūdenī, it kā spētu tajā saskatīt ko vairāk par pelēkā mākoņa izkropļoto atspulgu, tad pacēla galvu un palūkojās apkārt.

– Esmu ieradusies, – viņa paziņoja.

Aiz akmens krāvuma parādījās melna kaķene. Viņa atgādināja ēnu; kaķes ķepas mirdzēja zvaigžņu gaismā. Viņai sekoja sudraboti pelēks runcis, kura zaļās acis iepletās, tuvojoties āpsenei. Zvaigžņu gaismas apspīdētais kažoks gandrīz saplūda ar lietu.

– Kāpēc mēs šeit esam? – Sudrabotā runča balss bija piesmakusi, it kā viņš sen nebūtu runājis. – Šādās dienās vajadzētu gulēt siltā alā.

– Tev taisnība, Upe, – melnā kaķe ņaudēja. – Kam ienāca prātā izvilināt mūs laukā laikā, kad pat lapsas nelīstu ārā no alām?

– Man. – Aiz ērkšķu krūma parādījās trešais kaķis; tas bija ruds runcis ar platiem pleciem un baltām

ķepām. Viņa dzintarkrāsas acīs mirdzēja zvaigžņu gaisma, un pats šķita tik gaistošs kā uguns liesma. – Bet tu jau to zināji, Ēna. Mums bija jāsatiekas.

Ēna nosprauslojās. – Man *nav* jādara tas, ko tu saki, Pērkon!

Pērkons pielieca galvu. – Protams, ne. Bet mūs visus saveda kopā briesmas, kas draud mūsu klaniem. Kaķi riskē uz mūžīgiem laikiem apmaldīties – un tā ir tava vaina, Pusnakts. – Viņa balss kļuva asa.

Pirms Pusnakts paspēja atbildēt, ierunājās Upe: – Kur ir Vējš? Mēs nevaram runāt bez viņas.

– Esmu te. – Balss skanēja no strauta malas. Slaika, brūna kaķe bija tik tikko saskatāma uz pielijušās tīreļa zāles fona; viņas apveidus iezīmēja vien mirdzoša zvaigžņu gaisma. Kaķe steidzās lejup pa krastu uz ūdens lāmas pusi, ķepām vieglītēm skarot zemi. – Kāpēc jūs visi esat saspiedušies kopā kā tādi apmaldījušies kaķēni? – viņa jautāja, balsī skanot nelielam izsmieklam. – Tas ir tikai sīks lietutiņš un vējelis.

Ēna jau vēra vaļā muti, bet Pērkons viņu pārtrauca: – Mēs neesam raduši dzīvot klajā laukā, Vējš. Taču tam tagad nav nozīmes. Mums jāsaprot, kāpēc Pusnakts ir atklājusi klanu noslēpumu.

– Kāpēc mums? – Upe sūdzējās, viegli trīcot. – Zvaigznes klanā ir jaunāki kaķi. Kāpēc saukt atpakaļ tieši mūs?

Vējš pamāja. – Vai mēs jau neesam darījuši gana? Mēs izveidojām klanus un vadījām tos pirmos

mēnešus. Viņi ir mūsu parādnieki par visu to laiku, ko netraucēti dzīvojuši šajā mežā.

– Mums joprojām jāpieskata savi klani, – Pērkons nomurmināja. – Tuvojas briesmas, ar kādām kaķi nav vēl saskārušies. – Viņš pagriezās pret āpseni. – Pusnakts, kāpēc tu atklāji mūsu noslēpumus?

– Turklāt tieši tam blusainajam, vārnu barību rijošajam vientuļņiekam? – Ēna izspļāva, ar nagiem kārpot zāli. – Kopš tas klaidonis ielavījās viņu vidū, mans klans ir atmetis ticību saviem karotāju senčiem.

– Es satiku Solu uz smilšakmens klintīm, – Pusnakts iesāka. – Tā bija mūsu pirmā tikšanās.

– Un tu atklāj noslēpumus katram svešiniekam, kas pagadās tev ceļā? – Vējš ņurdēja.

– Vai tad tu nesapрати, ka devi viņam neredzētu varu pār klaniem, atklājot tik daudz par mums? – Pērkons neatlaidās.

– Zināšanas ne vienmēr ir spēks, – Pusnakts atbildēja. – Klaniem nevajag slepenību, lai sevi aizsargātu. Iebrucēji un vientuļnieki turas pa gabalu. Zina, ka klanu dzīve nav pa zobam.

– Šis vientuļnieks neturējās pa gabalu, – Upe aizrādīja.

– Klaniem nevajag slēpties, – Pusnakts uzstāja. – Ja slēpsies, nav gana stipri, lai stātos pretī izaicinājumiem no ārpuses.

– Mani karotāji var uzveikt *ikvienu*, – Vējš noskaldīja.

– Izaicinājumiem ne vienmēr ir nagi un kažoki, – āpsene sacīja.

Vējš nošņācās. Kažokam uz skausta božoties, viņa izlaida nagus. – Nerunā ar mani tā, it kā es būtu muļķe! Tu tikai mēģini izvairīties no atbildības, lai nebūtu jāatzīst, ka esi pieļāvusi lielu kļūdu! Zvaigznes klana karotāji atklāja tev savus noslēpumus, un tu tos pastāstīji svešiniekam! Ja nebūtu tevis, Ēnas klanā šobrīd nebūtu tādu problēmu.

Pusnakts piecēlās. – Ievelc nagus, mazā karotāja! – Viņas balss skanēja kā pērķona dārds. – Tikai muļķi sāk kauju ar to, kas nav viņa ienaidnieks.

Kādu mirkli Vējš vēl palika uz vietas, atkāpjoties un ievelkot nagus tikai tad, kad Pērķons uzlika asti viņai uz pleciem.

– Strīdēšanās nepalīdzēs, – pirmais Pērķona klana barvedis ieņaudējās. – Mūsu noslēpumi ir tapuši zināmi. Mums jāizlemj, ko varam darīt, lai palīdzētu klaniem.

Upe pašūpoja galvu. – Man nav ne jausmas.

– Man arī ne! – Ēna dusmīgi vēcināja asti. – Es labprāt pārrautu šī nodevīgā āpša rīkli, bet nu jau ir par vēlu.

– Mēs nesaprotam, – Pērķons ieņaudējās, ieskatoties Pusnaktij acīs. – Mēs atklājām tev savus noslēpumus, un tu klanu labā darīji tik daudz laba. Kāpēc tagad palīdzi klanus iznīcināt?

Pirms runcis bija beidzis runāt, sacēlās vējš un zvaigžņotie kaķi sāka izzust, viņus aizpūta prom kā

miglu. Pusnakts noskatījās kaķiem pakaļ ar spožām acīm, līdz neskaidrie apveidi bija pazuduši un zvaigžņu mirdzums – pagaisis.

Dažu astu attālumā aiz vēja pluinīta krūma iznāca kāds stāvs; bezspalvains kaķis izvalbītām, aklām acīm.

– Vai dzirdēji, Akmens? – Pusnakts jautāja.

Akmens pamāja ar galvu. – Es zināju, ka klanu barveži nebūs priecīgi, ka esi uzticējusi viņu noslēpumus Solam, – viņš sāpīgi sacīja. – Bet tev nebija citas izvēles. Treju spēks tuvojas, un klaniem jābūt gataviem.

1. NODAĻA

Mēness bija kā milzīgs, zeltains aplis uz tumšo kalnu grēdu fona. Zvaigznes mirdzēja Aslapai virs galvas, atgādinot, ka senču gari viņu vēro. Kaķes kažoks uzbozās, kad kalna galā parādījās kāds tēls. Tas bija kaķis, kura stāvs izcēlās uz Mēness fona. Viņa atpazina plato galvu un pūkainās ausis, un asti ar kuplo galu; pat ja ēna bija tumša, Aslapa zināja, kāda ir viņa kažoka krāsa – balta ar brūniem, melniem un rudiem plankumiem.

– Sols! – viņa iešņācās.

Kaķis izlieca muguru kūkumā, tad saslējās pakaļkājās un pacēla gaisā priekšķepas, it kā grasītos ar nagiem skrāpēt debesis. Runcis palēcās un, uzlidojis gaisā, kļuva arvien lielāks, līdz aizsedza Mēnesi un mirdzošās zvaigznes. Aslapa trīcot pietupās, un zemi pārklāja tumša, kas bija melnāka nekā dziļākajā meža biezoknī.

Viņai apkārt atskanēja šausmu kaucieni, un viss klans bailēs brēca, kad svešinieka ēna paslēpa viņus no sargājošā Zvaigznes klana skatieniem. Pāri šim troksnim skaidri atskanēja vēl kāda balss: – Aslapa! Aslapa! Lien laukā!

Aslapa šausmās kārpījās, līdz apjauta, ka ķepas ieķērušās mīkstās sūnās un zaros. Cauri karotāju migas sienām plūda gaišpelēka gaisma. Dažu lapsu garumu attālumā no savas guļvietas cēlās Riekstuaste, nopurinot sūnu kriksīšus no kažoka.

– Aslapa! – tā pati balss atskanēja vēlreiz, un jaunā kaķe atpazīna Bēzrkriša balsi. Runcis aizkaitināts ņaudēja pie pašas migas. – Vai tu grasies tur gulšņāt visu dienu? Mums jāiet medībās.

– Nāku! – Joprojām miegaina, katram matiņam kažokā pēc murga trīsot, Aslapa devās uz tuvāko spraugu starp zariem. Pirms kaķene nokļuva līdz izejai, viņa paklupa pār guļošu biedru, kas bija daļēji paslēpies papardēs.

No lapu kaudzes parādījās Mākoņastes galva. – Pie dižā Zvaigznes klana! – viņš norūca. – Vai tad te vairs nevar mierīgi izgulēties?

– P-piedod, – Aslapa stomījās, atcerējusies, ka Mākoņaste vakar bija saulrieta patruļā; viņa bija redzējusi to atgriežamies nometnē kopā ar Zemesvilnu un Vāvergaitu, kamēr pati bija sēdējusi sardzē pirmo nakti karotājas godā.

Sasodīts! Jau pirmajā dienā esmu pamanījusies aizkaitināt vienu no vecākajiem karotājiem.

Mākoņaste nosprauslojās un atkal saritinājās kamolā, aizvēris zilās acis un paslēpis degunu kažokā.

– Viss būs labi, – Riekstuaste nomurmināja, ar purniņu pieskardamās Aslapas plecam. – Mākoņaste ņaud, bet neskrāpē. Un neņem pie sirds Bēzrkriša

vārdus! Viņam patīk izrīkot visus jaunos karotājus, bet tu drīz vien pieradīsi.

Aslapa pateicīgi pamāja ar galvu, tomēr nevēlējās atklāt Riekstuastei, kāpēc bija tik izklaidīga. Bēzkrītis viņai bija vienaldzīgs; atmiņas par sapni Aslapai lika trīcēt no ausīm līdz astes galam, darīja ķepas neveiklas un sapina domas.

Viņas skatiens pārslidēja pār karotāju migu, kur Lauvuķepa – nē, Lauvuliesma – vakar bija saritinājies pēc sardzē pavadītās nakts. Aslapai vairāk par visu pasaulē gribējās aprunāties ar brāli. Bet guļvieta bija tukša; Lauvuliesma noteikti bija devies ausmas patruļā.

Uzmanoties, kur likt kājas, Aslapa izlīda no migas aiz Riekstuastes. Tur jau stāvēja Bēzkrītis, nepacietīgi kārpot sūnas.

– Beidzot! – viņš uzbrēca. – Kur jūs tik ilgi kavējāties?

– Mieru, Bēzkrīti! – Kazenājnags, Pērkona klana barveža palīgs un Aslapas tēvs, sēdēja tepat blakus, asti kārtīgi ap ķepām aplicis. Viņa dzintarkrāsas acis bija rāmas. – Medijums nekur neaizbēgs.

– Vismaz līdz brīdim, kad ieraudzīs mūs, – Smilšuvētra piebilda, nākdama no svaigā medijuma kaudzes.

– Ja mežā vispār būs medijums. – Bēzkrītis nikni vēcināja asti. – Kopš kaujas ir grūtāk atrast, ko likt uz zoba.

Aslapas vēders ieburkšķējās; viņa zināja, ka Bēzkrītim taisnība. Pirms dažiem saullēktiem visi četri

klani bija cīnījušies varenā kaujā Pērkona klana teritorijā; viņu kaujas saucieni un ārdīšanās bija aizbiedējusi medijumu, kas bija paslēpies dziļi pazemē.

– Varbūt medijums pamazām atgriezīsies, – viņa ieminējās.

– Varbūt, – Kazenājnags piekrita. – Mēs dosimies uz Ēnas klana robežas pusi. Tur kaujas nebija tik skarbas.

Aslapa saspringa, dzirdot pieminam Ēnas klanu. *Vai es atkal redzēšu Solu?* – viņa prātoja.

– Nez vai mēs satiksim kādus Ēnas klana kaķus, – Bēzrkritis nomurmināja, it kā būtu dzirdējis viņas domas. – Es gribētu zināt, vai viņi tiešām uzgriezīs muguru Zvaigznes klanam, lai sekotu tam dīvainajam vienpatim.

Aslapai šķita, ka pakrūtē guļ akmeņi, kas velk pie zemes. Ēnas klans nebija ieradies uz pēdējo Saietu, kas bija noticis pirms divām naktīm. Viņu barvedis Melnzvaigzne bija atnācis viens pats kopā ar vienpati Solu, kas bija pavisam nesen ieradies pie ezera, un paziņojis, ka viņa klana kaķi vairs netic karotāju senču spēkam.

Bet tā nevar būt! Kā gan klans var izdzīvot bez Zvaigznes klana? Bez karotāju kodeksa?

– Sols nemaz nav tāds dīvainis, – Riekstuaste sacīja Bēzrkritim, pakustinājusi ausis. – Viņš paredzēja, ka saule pazudīs, un tā arī bija. Nevienš no dziedniekkaķiem nezināja, ka tas notiks.

Bēzrkritis paraustīja plecus. – Saule taču atgriezās, vai ne? Neredzu te problēmu.